

Zimányi István

1935–2010

2010. július 18-án, hosszan tartó betegség után, mégis váratlanul, 75 éves korában, elhunyt Zimányi István geofizikus, a Magyar Geofizikusok Egyesületének alapító tagja.

1935. július 20-án, Budapesten született. A II. Rákóczi Ferenc gimnáziumban érettségizett 1953-ban, ezt követően felvették az ELTE Élet- és Földtudományi Kar geofizikus szakának hallgatói közé. 1957 novemberében kitűnő eredménnyel államvizsgázott és szerzett geofizikus oklevelet.

1957. november 15-én állt munkába. Első munkahelyén, az ELGI Gravitációs Osztálya tudományos gyakornokaként mint geodéta végzett terepi méréseket. A gyakornoki év letelte után áthelyezését kérte a Kőolajipari Szeizmikus Kutatási Üzemhez. A jogutód Geofizikai Kutató Vállalat munkatársa volt 1993-ig, majd a MOL Rt. megalakulását követően, a végleges nyugdíjba vonulásáig, a GES Kft. erőter-geofizikai méréseinek mérés-technikai felügyeletét és üzemképességét biztosította.

Széles körű szakmai érdeklődésével és felkészültségével a kőolajipari felszíni geofizikai kutatások szinte minden szakterületén eredményesen tevékenykedett.

1959–1963 között mint szeizmikus észlelő, elsősorban a Kisalföld szeizmikus kutatásánál végzett refrakciós méréseket.

1963-ban a vállalat megbízta az akkor meginduló Eötvös-inga- és földmágneses méréseket végző terepi csoport megszervezésével és a terepi mérések irányításával.

1965-től tevékenyen részt vett a vállalat központjában a közetfizikai laboratórium kialakításában, megtervezte és megépítette a tellurikus kádmódellező berendezést, és megindította a modellvizsgálatokat. Ezzel a továbbiakban véglegesen eljegyezte magát a geoelektromos mérésekkel. Tevékenysége kiterjedt a mérések irányítására, ellenőrzésére és a műszaki fejlesztésre ugyanúgy, mint a berendezések karbantartására és javítására is.

Az általa 1970-ben tervezett, majd tevékeny részvételével megépített és biztonságosan üzemeltetett, nagy teljesítményű geoelektromos adóberendezés létrehozása képezte az alapját az elektromágneses frekvenciaszondázások hazai bevezetésének. A 80-as évek elején megvalósított tervei képezték a további korszerűsítés alapját is.

Emberi tulajdonságai, nyílt, mindenkin segíteni akaró magatartása, tették közkedvelté munkatársai, barátai körében. Kissé fanyar humorával – annak ellenére, hogy meglehetősen zárkózott természetű volt – sokszor keltett vidámságot a társaságában.

1957-ben megnősült, majd 1967-ben kislánya született. Boldog házasságban élt, családjáért nagyon sokat tett. Felesége és leánya is sokszor betegeskedett, s ekkor Pista volt az, aki a családot önfeláldozóan segítette, gondozta. Sajnos az utóbbi öt évben rajta is egyre jobban elhatalmasodott a betegsége, s tavaly, amikor lakásán meglátogattuk, már igen nehezen tudott mozogni. Ezért már évek óta nem tudott részt venni a szokásos évi évfolyam-találkozókon, pedig Ő nagyon hiányzott a társaságunkból.

Kreatív adottságai, sziporkázó műszaki és elektronikai ötletei, valamint a gyakorlati megvalósításukban személyes példamutatással és nagy hozzáértéssel végzett tevékenysége jelentősen hozzájárultak a hazai elektromágneses kutatások fejlesztéséhez és eredményeihez.

1995-ben bekövetkezett nyugdíjaztatása után – külön szerződéssel – még évekig dolgozott korábbi munkahelyén, annak megszűnéséig.

Barátai, évfolyamtársai és volt munkatársai 2010. augusztus 6-án vettek Tőle örökre búcsút a pestszentlőrinci Szent István király templomban.

Ígérjük, Zima, nem felejtünk el.

Gadó Károly, Nagy Zoltán

Zimányi István
1935–2010